

Wetterlundhelgen 2019

Underlag för gruppsamtal

***Guds vrede – Guds kärlek
Uppenbarelsebokens kapitel 15 och 16***

Utvalda texter från boken "Guds Vredes Skålar" av N.P. Wetterlund.

Guds Vredes Skålar

Innehållsförteckning:

Guds vredes skålar.....	1
I. Förberedande syner	
1. Segervinnarna på kristallhavet.....	2
2. Sju änglar med sju plågor	6
3. Elden och röken i templet.....	7
II. Skålarna	
Vredens första skål.	9
Vredens sjunde skål.....	10
Skålarnas slutakt.....	13
Ordförklaringar till "Guds Vredes Skålar"	15

"Guds Vredes Skålar" ingick ursprungligen i "Andens Lag". Men det visade sig att sidantalet blev alltför omfattande att hantera för tryckeriets utrustning. Därför utgavs "Guds Vredes Skålar" separat 1913.

Wetterlunds sidhänvisningar i "Guds Vredes Skålar" är till sidor i bokutgåvan av "Andens Lag". Motsvarande sidor i de digitala pdf-filerna av "Andens Lag" listas på sid 14.

Frågor i anslutning till texturvalet finns på sista sidan, sid 16.

Guds vredes skålar

.....

Nu ett ord om skålarnas utgångspunkt. Att känna den är av största vikt. Ty i den ligger nyckeln till skålarna. Utan den är de olösliga gåtor. Men med den är de mycket lätta att förstå. Det får vi se vid förklaringen över dem.

Vad är då skålarnas utgångspunkt? Jo, den visades för Johannes i en särskild syn. Ty märk: Så snart den 7:e basunen ljudit och de 24 äldste i få ord sammanfattat dess innehåll, då får han se en högst märklig syn. Den beskriver han så: *Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel* (Upp 11:19).

Märk: Guds förbundsark blev synlig i hans tempel.

Vad ligger i förbundsarken? Jo, förbundets lag, Guds bud. Här har vi skålarnas utgångspunkt. Den är Guds lag.

Vredens skålar är lagens förbannelse. Den följer lagöverträdelsen trognare än skuggan sin kropp.

Men nu säger någon: "Detta förstår jag inte. Ty visserligen öppnades templet och arken blev synlig, men det nämns ju inte ett enda ord om skålarna eller om deras samband med arken". – Jo du, det är just vad som nämns och det i ett språk, som kommer hela jorden att darra. Ty ögonblickligen efter det att dörren öppnats och arken blivit synlig, fick Johannes se en ny syn. Och den var fruktansvärd. Han beskriver den så: *och det kom blixtar, dån, åska, jordbävning och stora hagel* (11:19).

Sålunda: I samma ögonblick som arken blev synlig, kom åskvädret och jordbävningen. *De sätts alltså i omedelbart samband med den synliga arken.*

Vad är då detta åskväder och denna jordbävning och dessa stora hagel? Jo, de är just en bild av lagens förbannelse eller av Guds splittrande, piskande, nedbrytande, undergrävande och ikullvräkande domar, som lägger de två världsriken i ruiner därför, att de är byggda på – lagöverträdelsen.

Detta ser vi tydligt av vredens 7:e skål. Där uppnår åskvädret, jordbävningen och haglet en så förfärande styrka, att hela den lagöverträdande världen vräkes överända, så att ingen enda av dess härliga "öar" och inget enda av dess fasta "berg" finnas kvar (16:17–21).

Sålunda är ovädren och jordbävningen detsamma som vredens skålar, vilka alltså i Johannes andra syn sätts i omedelbart samband med arken, som följaktligen är skålarnas utgångspunkt.

Sålunda har Gud på ett alldeles särskilt sätt gjort sin ark "synlig" under den 7:e basunens tid,

i vilken vi lever. Därmed har han på ett alldeles särskilt sätt riktat vår uppmärksamhet på förbundets lag, som är hans bud. Han har anordnat en högtidlig "utställning", ja, en världsutställning: han har utställt sina bud inför hela världen till att på ett särdeles noggrant sätt beskådas, behjärtas och efterlevas under den sista basunens tid.

Men varför utpekar Gud sin lag på detta särskilda sätt under den 7:e basunens tid?

Jo, därför att under den tiden skall, enligt ängelns kungörelse, Guds frälsningsråd fullbordas "så som han har förkunnat i det evangelium han gett sina tjänare profeterna" (10:7).

Alltså har Gud förkunnat det nya förbundets evangelium för profeterna. Men varför pekar han då på arken under nya förbundets tid? Eller: vad har evangelium att göra med lagen i arken? Jo, du – *denna lag och detta evangelium är samma sak!*

Denna sanning inskräper profeterna med aldrig sviktande ihärdighet, samstämmighet och kraft. Och Hebreerbrevet sammanfattar deras lagevangelium i dessa ord:

Detta är det förbund som jag efter denna tid ska sluta med dem:

Jag ska lägga mina lagar i deras hjärtan och skriva dem i deras sinnen,

och

deras synder och överträdelser ska jag aldrig mer komma ihåg.

(Hebr 10:16–17; jfr Jer 31:33–34; Jes 2:2–3; Mik 4:1–2 och Andens Lag sid 285–287, sid 271–276).

Detta är alltså det evangelium som Gud har förkunnat för profeterna och som de har förkunnat såsom det nya förbundets evangelium. Det består däri att arkens lagar läggs i hjärtat och skrivs i sinnena, varmed följer en så fullkomlig förlåtelse att Gud aldrig mer kommer ihåg synden. Denna lagläggning och lagskrivning och denna förlåtelse är det nya förbundet. Ja, så står där: "Detta är det förbund som jag efter denna tid ska sluta med dem". Hör du, läs om de orden och läs så: *Detta är, är, är, är* det nya förbundet. Och var så innerligt snäll och låt det vara vad det är, nämligen arkens lagar lagda i ditt hjärta och skrivna i dina sinnen i förening med en fullkomlig förlåtelse. *Så* är du nytestamentligt frälst, nämligen frälst genom det lagevangelium som Gud förkunnat för profeterna. Ja, då är du en livs levande ark. I dig är den utställda arkens lagar nytestamentligt *arklagda* såsom livs levande hjärtelagar och sinneslagar.

Och det är just detta arkens lagevangelium, som under den 7:e basunen ska genomföras i hela världen ända intill nya himlar och en ny jord, där arkens rättfärdighet bor.

Därav kommer det sig att Guds förbundsark så högtidligt utställs till att *beskådas* och *behjärtas* under basunens tid, och det vid vite av "blixtar,

dån, åska, jordbävning och stora hagel”, eller vid vite av vredens skålar.

Den gammaltestamentliga förbundsarken stod i det allraheligaste i Jerusalems tempel. Och i den förvarades lagens tavlor (1 Kon 8:1–9). Men den ark, som Gud har utställt till beskådning under den 7:e basunens tid, är den *nytestamentliga* arken, i vilken profeternas lagevangelium ligger förvarat eller arklagt.

Vad är då den nytestamentliga arken? Naturligtvis Kristus, som genom sin lagfullbordan in i döden så arklagt alla Guds lagar i sig, att de blivit ande och liv – det är evangelium i honom – och så att han kan lägga dem såsom levande andelagar eller såsom ”**Andens lag**” (Rom 8:2) i människornas hjärtan och skriva dem i deras sinnen.

Den ark som Johannes såg i Guds tempel var bara en bild, liksom åskvädret och jordbävningen och nästan allt vad han såg och beskrev i Uppenbarelseboken var bara bilder. Även det tempel som han såg i himlen, och vars allraheligaste öppnades så att han kunde se arken i det, var bara en bild. Ty himlens allraheligaste i dess fulla verklighet kan ingen skåda utan att vara förvandlad till andelekamlig likhet med detsamma. – Om Uppenbarelsebokens syner gäller det, att Gud ”genom sin ängel tecknade dem för Johannes” (1:1).

Den utställda förbundsarken är alltså utgångspunkten inte bara för lagens förbannelse, som är vredens skålar, utan också för lagens välsignelse, som är profeternas lagevangelium. Guds bud är på nytestamentlig grund välsignelsens bud, ty de är välsignelsens ande och liv i den välsignade som är Kristus. Ur dessa evangeliebud framväller en flod av lagvälsignelse över den människa, som har dem arklagda i sitt hjärta, en flod av evigt liv i all hennes tid och i alla evigheter. Men utanför Guds bud framväller lagförbannelsens flod i tid och evighet. I Guds bud ligger Guds himmel – utanför Guds bud ligger helvetet.

Hela den 7:e basunen välver sig kring den utställda arken, som betyder Kristus. Alla, som inte ser och behjärtar den till frälsning genom Guds och profeternas lagevangelium, faller under skålarnas dom.

Människorna rasar med sina mångahanda utställningar och reser för att se dem. Men den stora världsutställningen i Guds tempel vill de inte se, och så grips de av skålarnas domar.

Allt väl på vår jord flyter ur hållna bud – allt ve på vår jord flyter ur brutna bud.

På Guds bud hänger det. Budhållning gör världen till Guds rike. Budsläppning gör världen till Satans rike, över vilket vredens blixtar flammar och vredens åskor ljungar och som läggs i spillror av vredens jordbävning.

Här prövas de heligas ståndaktighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.
(Upp 14:12)

Guds Vredes Skålar sid 9–14 (2–4 i pdf)

.....

I

Förberedande syner

Och jag såg ett annat stort och förunderligt tecken i himlen: sju änglar med sju plågor, de sista, för med dem når Guds vrede sin fullbordan. (v.1)

Och jag såg liksom ett kristallhav blandat med eld, och på kristallhavet stod de som hade besegrat vilddjuret och dess bild och dess namns tal. De har Guds harpor i händerna (v.2)

och sjunger Guds tjänare Moses sång och Lammets sång:

"Stora och underbara är dina gärningar, Herre Gud Allsmäktig. Rätta och sanna är dina vägar, du folkens Kung.

Vem skulle inte vörda dig, Herre, och prisa ditt namn? Bara du är helig, och alla folk ska komma och tillbe inför dig, för dina rättfärdiga domar har uppenbarats." (v.3–4)

Därefter såg jag hur templet i himlen, vittnesbördets tabernakel, öppnades. (v.5)

Och de sju änglarna med de sju plågorna kom ut ur templet, klädda i skinande rent linne och med bälten av guld runt bröstet. (v.6)

Och en av de fyra varelserna gav de sju änglarna sju skålar av guld, fulla av vrede från Gud som lever i evigheters evighet. (v.7)

Och templet fylldes med rök från Guds härlighet och makt, och ingen kunde gå in i templet förrän de sju änglarnas sju plågor hade nått sitt slut. (v.8)
(Upp 15)

1.

Segervinnarna på kristallhavet

Vad menas med dessa segervinnare? Den frågan besvarar texten tydligt och klart med en av dessa fina vinkar som vi ofta möter i profetian.

Sålunda: först de 7 änglarna, därpå segervinnarna, sedan återigen de 7 änglarna. *Alltså införs eller inramas segervinnarna i de 7 plågoänglarnas syn.* Vad menas då med segervinnarna? Naturligtvis Guds församling eller Herrens heliga här på jorden under de 7 plågornas eller skålarnas tidevarv.

Det 15:e och det 16:e kapitlet ställer inför oss en av de hemskaste tavlor som finns i profetian, nämligen vredens fasansfulla skålar som till sist bryter ned hela den laglösa världen. Men mitt på denna tavla står en härlig syn: **De sjungande segervinnarna på kristallhavet.** De är den sjuka världens friska hjärta, som under den svallande

kärlekens sång bär den sjufalt plågade mänskligheten inför Gud, och inte släpper den förrän den ligger på knä inför ”folkens Kung” (v.4).

I det 14:e kapitlet, omedelbart före vår text, står de 12 gånger 12 tusen ”jungfrurna” med Lammet på Sions berg. De är Guds församling ända från pingstdagen och intill tusenårsriket (sid 1062–1066). Segervinnarna i vår text är *samma* församling, men bara under de två sista världsriken som är skålarernas tidsskede.

I liknelsen om de 10 jungfrurna har Herren framställt segervinnarna under bilden av de 5 visa, som med brinnande lampor möter brudgummen då han kommer till bröllopet. De är alltså inte bruden utan brudtärnorna, som under skålarernas svåra tid ska tjäna mänskligheten och be fram och lida fram och sjunga fram henne – tills hon faller såsom brud i brudgummens famn för ”tusen år” och otaliga evigheter.

Brudtärnorna på kristallhavet är segervinnare. Ty så beskrivs de: ”*på kristallhavet stod de som hade besegrat vilddjuret och dess bild och dess namns tal. De har Guds harpor i händerna*” (v.2). Dessa hemska syndamakter är allt ont under skålarernas tid. Brudtärnorna ”*vinner seger*” över dem.

Dessa segervinnare är fläckfria (14:5). De är de i mönstringens stund ostraffliga ”Smyrnenser och Filadelfier” (se sid 710 f. och 859 f. i Andens Lag).

Varje sådan jungfru är en levande förbundsark med Guds segerlagar lagda i hjärtat och skrivna i sinnena. Då hon vaknar om morgonen, vänder hon sin andes ögon mot den högtidliga utställningen i Guds tempel, och hon tar inte sin blick från Kristus-arken. Och hon ser på den så, att hon står ark inne i denna ark. Och därmed är hon oöverbärlig.

Lagläggningens hemlighet är evangeliets hemlighet, och den är även brudtärnans djupaste hemlighet – i den ligger hennes kraft, i den står hennes jungfrustånd, det bergfasta på Sions berg.

Men utanför lagläggningen står vilddjuret, bilden, märket, namnet och talet. Och de härskar oemotståndligt över var och en, som inte är en levande ark i den levande Kristus-arken.

.....

Segervinnarna ”står på kristallhavet”. Vad menas då med detta hav? Det ser vi i det 4:e kapitlet, som handlar om skaparen och skapelsen. Där läser vi så: ”*framför tronen brann sju facklor som är Guds sju andar. Framför tronen låg liksom ett hav av glas, som av kristall.*” (Upp 4:5–6). Alltså är ”kristallhavet” en bild av Guds skapelse såsom genomlyst och genomträngd av Guds sjufaldige ande, sålunda en bild av skapelsen sådan

den ska bli en gång på den nya jorden (Andens Lag sid 1–33).

Men den nya jorden finns redan till i den gamla jorden. Allt skapat har ett oförgängligt väsen i sig. Därför ”suckar hela skapelsen samfällt och är ännu i födslovånda” (Rom. 8:22).

Den gamla jorden går alltså havande med en ny jord. Och sålunda finns den senare till i den förra såsom det barn som ska födas. Och så känner och ser Herrens heliga något nytt, var de går eller står. Det glimmar av ”kristall” i allt skapat.

Nu säjs det om segervinnarna att de står på kristallhavet. Därmed är sagt att de har skapelsen *under* sig och inte *över* sig. De är det skapades herrar och inte dess slavar. Inget avgudereri finns hos dem – det första budet i arken har lyft dem upp ur det. Och så gör det skapade sin rätta tjänst – det drar inte ner utan bär upp.

Guds Vredes Skålar sid 15–19 (5–7 i pdf)

.....

I allt skapat har Gud nedlagt naturlagar för dess normala bestånd och utveckling. Hos människan är dessa lagar framför allt Guds bud, som är skrivna i hennes hjärta, varom samvetet bär vittne. Och de kan aldrig utplånas, bara till en tid nedtystas. De ligger i hjärtedjupet, även då hjärtat är ett vilddjurshjärta. De ligger där som en eld, vilken det oförstörbara människoväsendet tänder åt sina fördärvare.

.....

Elden i kristallhavet har segervinnarna kommit uppöver. Ty de har genom lagläggningen och lagskrivningen kommit uppöver de två vilddjuret och ”*segrar*” över dem. Därmed står de över den eld som skapelsen tänder åt dessa djur.

Men därmed är inte sagt, att segervinnarna inte har någon känning av denna eld. Den tillfogar dem visserligen inte ett ”den heliga hämnens” lidande, men dock ett lidande. Ty denna eld är naturlagarnas förbannelse, som blivit ett allmänt världssöde, vilket ger sig till känna i otaliga o-ordningar i människovärlden och i naturen.

Segervinnarna ingår i hela skapelsens nöd såsom i sin egen. De känner lidande människor och lidande djurs och växters suckar och suckar med dem. De känner deras tårar och gråter med dem.

Och de ingår i skapelsens heliga hämnd-eld och tar hand om den och driver upp den till en världsbrand, som i skålarernas eld lägger hela den lagbrytande vilddjursvärlden i aska. Däröfver mer längre fram.

Segervinnarna på kristallhavet sjöng Moses, Guds tjänares, sång och Lammets sång.

Men nu säger du måhända: ”Vilken besynnerlig sammanställning: Moses och Lammet! Vad har Moses att göra där?”

Jaså, du har redan glömt utställningen i Guds tempel! Jaha, det är just den man glömmet. Man vill ha bort Moses från Lammet, så att man får ett laglöst Lamm. Och det är skökans och trollpackans Lamm. Och med det har hon fördärvat och förtrollat alla kristna folk. *Alla folk blev förledda genom din trolldom* (18:23) (sid 78–89 och 999–1018).

Nej, se på Guds utställning. Han har utställt arken. Och den är först Moses ark. I den låg hans lag. Och där låg den ända tills denna lag blev arklagd i Kristus såsom Guds och profeternas lagevangelium.

Och "Moses" släpper dig aldrig, förrän du tagit hans lag sådan den ligger i Kristus-arken, eller förrän du tar "Moses" sådan han gått upp i Kristus.

Moses lag har du över dig såsom din tuktomästare till Kristus, ända tills du tar denna lag såsom din **frälsomästare** i Kristus.

Därför står Moses vid sidan av Lammet. Och där står han, så länge det ännu finns en enda själ på vår jord att tukta fram till Kristus. Och var så snäll och låt honom stå vid Lammets sida och gör inte såsom de flesta troende gör: sparkar bort honom.

Segervinnarna på kristallhavet sjöng Moses och Lammets sång. Alltså har Moses och Lammet en gemensam sång. Vilken den är ser vi i vår text. Där står den och den är bara två verser: den 3:e och den 4:e. Men vilket djupgående och vittfamnande innehåll! Till det återkommer vi vid den första skålen. Här gör vi bara några små antydningar.

Om du vill ha någon överskrift över Moses och Lammets sång, så skriv dessa ord: **Folkfrälsningens sång.**

Ty just om folkfrälsningen handlar den. Det ser vi tydligt. Den utmynnar nämligen i dessa ord: **"Alla folk ska komma och tillbe inför dig."**

Men hur kan denna sång kallas Moses sång? Inte sjöng han den? Jo, det gjorde han visst och sant. Ja, han gjorde aldrig annat än sjöng den. Ty han sjöng den inte bara då, när han prisade Gud för sitt folks frälsning från egyptierna (2 Mos 15:1 f.), utan han sjöng och gnolade den sekundligen i hela sitt liv. Ty alla hans tankar, ord och verk gick ut på *folkfrälsning*, nämligen Israels frälsning från syndens Egypten. Och hans bönesång blir hörd. *"Hela Israel ska bli frälst"* (Rom 11:26). Och dess frälsning *"blir liv från de döda"* (Rom 11:15). Den blir alltså begynnelsen till en allmän folkfrälsning. Ja, just den som folkfrälsningens sång i vår text handlar om. (Om Israels ställning i folkutkorelsen se sid 889–891; 1206–1214; 1230–1235; 1241–1244 i "Andens Lag", och denna boks sista sida.)

Men hur kan denna sång kallas Lammets sång? När sjöng han den? Jo, han sjöng den i varje sekund i hela sitt liv ända in i döden. Ty han var alla folks

frälsare från syndens Egypten. Och i avskedets stund lade han folkfrälsningens stora sak på lärjungarnas hjärtan i dessa ord: *"Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar!"* (Matt 28:18–19)

Och Moses och Lammet sjunger sin sång än idag. De sjunger den tillsammans med segervinnarna på kristallhavet. Ty i segervinnarnas mitt står alltid Lammet. *"Se, jag är med er alla dagar till tidens slut."* (Matt 28:20). Och runt omkring segervinnarna står den "stora skyn av vittnen" (Hebr 12:1), och bland dem står Moses (Hebr 12:23–28).

Segervinnarna har redan under sitt jordeliv *"kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, till änglar i mångtusental, till en festgemenskap och församling av förstfödda som har sina namn skrivna i himlen, ... och till andarna av rättfärdiga som nått fullkomningen."* (Hebr 12:22–23) Alla dessa himmelens oräkneliga invånare står som en sky kring segervinnarna på kristallhavet och sjunger tillsammans med Moses och Lammet folkfrälsningens sång.

Vilket sällskap ni har, ni segervinnare! Undra då på att det liksom sjunger i er och omkring er så hänryckande och uppryckande, och att det stundtals blir så övermåttan ljuvt och ljusst i och omkring er.

Denna den synliga församlingens innerliga gemenskap med den osynliga var hos de första kristna en levande, påtaglig och kraftgivande verklighet. Men den har bleknat bort bland nutidens troende. Varför? Jo, därför att det är så sällsynt, att Guds lagar förbundsmässigt läggs i deras hjärtan och skrivs i deras sinnen. Och då finns det ingenting som lyfter upp på det 7:e berget, Sions berg. *Ty endast den lag, som utgår från Sions berg, lyfter upp på Sions berg, och denna lag är Guds och profeternas lagevangelium* (sid 271 f.). Endast Sions lag ställer människan på Sions berg, som är ett med kristallhavet. Utan denna lag i hjärta och sinnen står man därnere och stampar i sumpen, och då har man ingen gemenskap med de osynliga på berget, och då kan man inte sjunga folkfrälsningens sång. Därför är denna sång alldeles okänd för de flesta av nutidens troende.

Segervinnarna sjunger folkfrälsningens sång. Och den famnar vitt, såsom vi sett, ty den famnar hela mänskligheten.

Brudtärnorna på kristallhavet slår sina armar kring alla folk, och de släpper dem inte ens då, när dessa folk i besatthetens yra sliter dem i stycken på Harmageddon (sid 1056–1061; jfr sid 90–93).

Lär dig alltså, du brudtärneförsamling i vårt land, att inte se i vårt folk ett material till en evig helvetesbrasa, utan ett material till vår svenska folkbrud, som en gång ska ur skålarnas eld träda fram och böja knä inför folkens Kung.

Här har ni, svenska segervinnare, en oändligt viktig brudtärntjänst mot vårt folk. Men den tjänsten kan ni inte utföra, med mindre ni står på det svenska kristallhavet högt över Sveriges stinkande folksump. Världen och tingen i världen *måste* ni stiga uppöver, så att folket känner den höga och heliga fläkten i alla era ord och verk, den himmelska tonen och rösten i allt ert göra och låta. Så sjungs sången.

Men om ni likt paddor ligger med i sumpen, under det att ni går och galler för "Guds barn", då ve er. Ty då gör ni inte vårt folk någon brudtärntjänst, utan en skötkotjänst. Och det finns i vår tid tusentals sådana sumptärnor både i statskyrkan och i småkyrkorna. Och de vållar vårt folk obotliga skador och tillfogar vår folkbrud en gräslig manspillan.

Ty fastän Moses och Lammets sång handlar om folkens frälsning, så har den därmed inte sagt, att *alla* människor inom varje folk blir frälsta. Här blir manspillan inom alla folk. Och den vållas enligt skriften av skökan, som förvillar alla folk med sin trolldom, det är med sitt förstabudslösa sumpevangeliem. Skötkotärnorna lurar folken genom sin skenfrälsning, som de i stor iver prackar på dem. Men folken upptäcker bedrägeriet och blir till slut så rasande på kristendomen, att de tar sig för att utrota den från jorden. *Så* uppstår manspillan.

Där världsmänniskorna "vädrar" äkta brudtärna – det är budtärna som har buden i hjärta och sinne – där väcks det medfödda brudbehovet, det är budbehovet i deras hjärtan. Men där de vädrar sumptärna, där förslöas deras brudbehov, och de sjunker allt djupare i sumpen, ja ända ned i ett sådant hat till kristendomen, som lätt slår över i synden mot den Helige Ande. Denna synd är den ohjälpliga manspillan. Det är de falska kristna, de budlösa "Guds barn", som förtrollar världen och befolkar helvetet.

Folkfrälsningens sång slutar med dessa ord: "för dina rättfärdiga domar har uppenbarats" eller, såsom det också översätts: "ty det har blivit uppenbart hur du dömer."

Där har vi alltså grunden till folkfrälsningen. Den ligger i den Allsmäktiges domar, som innerst är Guds kärleks domar.

Dessa domar är under tidernas lopp ofta höljda i dunkel. De tycks också ofta vara utan resultat, då hela världen alltså "är fångad i den onde". Men till sist kommer det i dagen "hur Gud dömer". Alla hans domar visar sig ha varit länkar i kärlekens kedja. Vredens skålar blir uppenbara såsom folkbrudens födslokval. Alla Guds domar får detta härliga slutresultat: *Alla folk ska komma och tillbe inför dig.* (15:4)

Och detta resultat är just vad vi *vill* och *måste* vänta av vår Gud. Ty om bara några tusen troende skulle bli frälsta, men tusentals miljoner andra människor bli en evig helvetesbrasa, då vore Guds skapelse ett bedrövligt fiasko – ja, ett så dumdrigt vågstycke, att vi måste avsky en sådan Gud.

Ja, en Gud, som ville sitta i himlen och må gott tillsammans med en liten klick "läsare", under det att miljarder människor plågades i evig eld – den Guden betackar vi oss för, och det så mycket mer som han alldeles inte finns till.

Nej, de sanna läsarna är segervinnarna på kristallhavet eller de 144.000 jungfrurna på Sions berg. Och om dem säjs det tydligt och klart, att de bara är "*en förstling åt Gud och Lammet*" (14:4). Och förstlings-kärven av årets skörd var ju något ganska litet mot alla de andra kärvarna (3 Mos 23:10). Detta vet segervinnarna, nämligen att de är bara den lilla förstlings-kärven av mänsklighetens otaliga skörd. Och därför tänker de inte bara på sin egen utan även på sitt *folks* frälsning. Och så sjunger de folkfrälsningens sång, som är den härliga skördesången, då alla jordens folk inbärgas i ladan för tusen år och för alla evigheter.

.....

Nu frågas: Varför uttrycker sig profetians ande på detta besynnerliga sätt, eller varför framställer han saker såsom skedda, vilka ännu inte skett? Jo, därför att han är så viss om deras fullbordning, som om de redan fullbordats. Inga moln skymmer hans blick, hur mörka de än är. Han ser tvärs igenom dem och skådar det goda slutet där framme och ställer det inför oss såsom redan uppnått, och det många tusen år innan det kommer.

Här står ni, Herrens heliga, inför en sak av högsta vikt. Ty blir ni riktigt förtrogna med profetians ande, så att han såsom segervinnare och brudtärneandebor i er (sid 1216–1227), då ger han er en orubblig visshet om ett gott slut både för er själva och för ert folk. Det må se ut hur mörkt och omöjligt som helst, han trycker dock in i era andars djup en absolut visshet och tillförsikt om seger och lycklig utgång till sist. Denna profetiska visshet är en oändligt dyrbar skatt särskilt i tider av överflödande synd och brist, nöd och kval, tårar och strid i både ert eget och folkets liv. Det är just i kraft av denna profetiska trygghet och tillförsikt, som brudtärnorna kan stå sjungande på kristallhavet, mitt under det att land och rike bryts ned i skålarnas oväder och stormar – halleluja! – det är bara vårt kära folks födslokval till evigt brudliv.

2. Sju änglar med sju plågor

.....

De 7 plågorna säjs vara de sista (15:1). Med dem avslutas alltså världens plågotid. De sträcker sig följaktligen ända intill tusenårsriket. Ty då kastas vilddjuret och den falske profeten i eldsjön (19:20), och Satan kastas i avgrunden (20:1–3). Därmed är det ondas världsvälde försvunnet, och den Smordes världsvälde har trätt i dess ställe. Därmed är också världens plågotid ändad. Ty visserligen är tusenårsriket inte syndfritt och alltså inte heller plågefritt, men synd och plåga är där kuvade makter och sätter inte huvudprägel på världen såsom under föregående tider. Under dessa tider var hon ”fångad i den onde” – under tusenårsriket är hon fångad i den Gode.

De 7 plågorna är de sista, ty de störtar de två sista världsriken. Men de är inte några *nya* plågor. De kommer visserligen att anta även nya och ej förr skådade gestalter, men till sitt grundväsen är de *samma* plågor, som gått över världen allt från begynnelsen. Ty de är lagens förbannelse eller Guds vrede, och det är till väsendet samma gudsvrede som störtar alla 7 världsriken, därför att de vilar på lagöverträdelse. – Vad de 7 plågorna eller skålar till sitt väsen är, det får varje Jesu lärjunge erfara i ”skräckveckan” (sid 460 f.). Där utgjuts alla 7 skålar över honom i samma mån som han är vilddjuret, ty det är detta som skålar ska krossa var det än finns. Till denna lärjungeerfarenhet återkommer vi ofta i det följande.

Guds Vredes Skålar sid 30–31 (13 i pdf)

.....

Johannes såg, att vittnesbördets tabernakels tempel i himlen öppnades (15:5).

Detta är alltså *samma* tempel, som öppnades då den 7:e basunen hade ljudit, och i vilket arken blev synlig (11:19). Det kallas här för vittnesbördets tabernakels tempel. Och vittnesbördet är Guds lag eller lagens tavlor (2 Mos 25:16; 31:18). Så kallas lagen därför att den vittnar om Gud och hans vilja. Då det första budet blir förbundsmässigt lagt i hjärtat genom pingstfödelsen, då kan människan ”älska Gud av allt hjärta och av all själ och av all kraft och av allt förstånd”. Och då först vet hon i sanning både att det *finns* en personlig Gud, och *hurdan* han är, och *vad* han vill. Hon ser och hör, känner och smakar honom dagligen. Första budet är alltså själva grundvittnet om Gud. Utan detta bud i hjärtat vet ingen människa att det finns en Gud. Enda vägen till Gud går genom hans första bud. Tänk, om människorna hade besinnat detta. Då skulle här inte funnits en enda gudsförnekare på vår

jord. Och just här har skökan spelat människorna ett förfärande spratt. Hon lägger den personliga frälsningen utanför Guds första bud, och på den vägen kommer de aldrig till Gud. Detta är just hennes trolldom, med vilken hon förvillar alla folk (sid 999–1018).

Men då människorna inte frivilligt tar emot arkens vittnesbörd om Gud, då blir de i sinom tid med våld tvingade därtill. Detta våld är vittnesbördets eller lagens förbannelse. Och det är just denna vittnesbördets förbannelse som de 7 änglarna har med sig som 7 plågor, då de kommer ut ur vittnesbördets tempel. Dessa plågor lägger till sist alla folk på knä inför folkens konung. Och där tar de frivilligt emot vittnesbördets lag i sina hjärtan. Men vad kostar det inte, innan de böjer knä! Får inte Guds bud vittna om Gud i godo, så vittnar de om honom med förfärande våld. Guds vredes skålar är lagens tvångsvittnesbörd om en personlig Gud. Genom dem tvingar han sig på folken, så att de får se att han finns, och så att de blir glada och tacksamma att få krypa ned på knä inför honom.

Guds Vredes Skålar sid 31–33 (13–14 i pdf)

.....

Ty märk: just då det 6:e världsriket börjar och basunen ljuder och dörren springer upp och arken blir synlig – i samma ögonblick svävar 3 änglar fram på himmelens mitt (sid 1062–1108). De predikar för det 6:e världsrkets ”alla folk och stammar och språk och länder”. Vad predikar de? Jo, det första budet. Ty så predikar den förste ängeln: Frukta Gud, giv honom ära, tillbed skaparen! (14:6–7). Det är just det första budet, och det kallas ”**ett evigt evangelium**”. Alltså är det första budet *evangelium*, och därmed är alla de andra buden i arken *evangelium*, ty de förhåller sig till det första som bäcken till källan. – Och den andre ängeln predikar det första budets skoningslösa kritik över förstabudssynden i världen. Och den tredje predikar det första budets evighetsdom över alla förhårdade förstabudsbrytare. Därpå tillägger han: *Här prövas de heligas ståndaktighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.* (14:12) Och dessa heliga är just segervinnarna på kristallhavet.

.....

Då änglarna kom ut ur templet hade de med sig 7 plågor. Dem hade de alltså fått av Gud för att plåga alla de människor, som inte ser och behjärtar den synliga arken – särskilt det första budet i den.

Men märk nu en viktig sak, nämligen denna: *änglarna hade inga skålar då de kom ut ur templet, utan en av de fyra varelserna gav de sju änglarna sju skålar av guld, fulla av vrede från Gud*”.

Vilken av dessa varelser det var som gav dem skålarna säjs inte. Och därpå ligger mindre vikt. Ty alla är i grunden endast en varelse, nämligen ”keruben” (Hes 10:2, 4; 9:3). Vad det ena gör, det gör alla de andra på samma gång. I grunden är det alla fyra som framräcker skålarna.

Vill vi då nödvändigt tänka oss ett av dem såsom framräckare av skålar, så kan vi välja det kerubiska tronlejonet, som i det nya testamentet går i spetsen för keruberna (4:7; sid 25). Detta lejon har vakthållningen på tronplanet (sid 35 f.). Det står vakt mot vildlejonet, som är vilddjuret, och känner noga alla de lagbrott, som detta vildlejon åstadkommer på jorden.

Keruben (de 4 varelserna) betecknar hela den jordiska skapelsen från och med människan ända ned till sandkornet, nämligen denna skapelse så långt den står på Guds sida. Allt det övriga kallas vilddjuret.

På Guds sida står allt det i skapelsen som utgör dess eviga grundväsen. Så äger varje människa, även den mest djuriska, något i sig som står på Guds sida – nämligen den oförlorbara gudsbilden med samvetslagen i sig. Den bilden sitter kvar och för Guds talan även i den eviga gråten och tandagnisslan. Det är just denna bild som gråter och gnisslar. Och i varje djur och växt – ja, även i sandkornet – finns ett evigt ”kristallväsen”, som står på Guds sida och för hans talan. Och alla Herrens heliga i alla tider står på Guds sida, inte bara till sin oförlorbara gudsbild utan även till dennas beskaffenhet – ty de är heliga, de är laglagda och lagskrivna. Och alla ”judar och greker” (hedningar), alla s.k. världsmänniskor i varje tid och bland varje folk, vilka ”gör det goda” (Rom 2:10), är på Guds sida både till väsensbilden och till dess goda beskaffenhet.

Det finns alltså mycket i skapelsen som är keruben. Ja, hela skapelsen står innerst på Guds sida. Keruben sitter i allt skapat, och han sitter mycket djupare och fastare än vilddjuret, som bara är en tillfällig beskaffenhet hos det skapade.

Guds Vredes Skålar sid 35–37 (15–16 i pdf)

.....

3.

Elden och röken i templet.

.....

Vad är det som brinner i Guds tempel (15:8)? Det är Gud själv. Och han brinner alltid, ty han är alltigenom av eld – den eviga kärlekens milda och ljuva eld (Hes 1:26–27; sid 6–9).

Men här är det inte fråga om denna eld, utan om Guds vredes eld, som bolmar och ryker och utestänger alla från templet.

Vad är det som brinner? Guds härlighet och makt. Ty från dem (egentligen ”ur” dem) kom röken. Det är Gud, den Härlige och Allsmäktige, som brinner.

Vad är då Guds härlighet i dess personliga väsen? Den är hans eviga kärlek, hans eviga rättfärdighet och hans eviga nåd (sid 334–344). Denna kärlek, rättfärdighet och livsnåd har han uppenbarat och framhävt – det är arklagt i Kristus, som är hans härlighets återsken och hans väsens avbild (Hebr 1:3).

Varför brinner då Guds härlighet? Därför att människorna inte vill se och behjärta den utställda arken, i vilken hans kärlek, rättfärdighet och livsnåd finns såsom ”**ett evigt evangelium**” – ett förstabudsevangeliem med alla övriga bud i sig såsom evangelium. Guds bud är Guds härlighet (2 Kor 3:7–11). Men dem vänder man ryggen.

Varför brinner och ryker Guds härlighet? Jo, av kärlekens gränslösa medlidande med människorna, därför att de tar miste på härlighet – tar jordens och världens förgängliga djurhärlighet i stället för himlens eviga härlighet i arken.

Varför brinner Guds härlighet? Jo, av helig harm och sorg över, att människorna så ingår i vilddjurets världshärlighet och så envist håller fast vid den, att han måste tillgripa de 7 plågornas fasansfulla medel för att rycka dem ut ur den.

Ty även Guds ”makt” brinner och ryker. Varför? Jo, därför att han inte får använda sin milda kärleks makt till folkens frälsning, utan måste använda sin hårda kärleks vredes makt till att bryta ned hela världen och slå den i spillror – för att kunna uppbygga en ny värld för tusen år och otaliga evigheter.

Varför brinner Gud i sitt tempel? Jo, därför att han nu blivit tvingad att ge det rättfärdiga och fasansfulla svaret på skapelsens otaliga skålar, som kräver den heliga hämnden. Dessa skålar är också börens skålar. De 24 äldste, som betecknar hela den mänskighet och hela den skapelse som står på Guds sida, har ”*skålar av guld fulla med rökelse, som är de heligas böner.*” (5:8). Ja, Herrens heliga kräver av Gud den heliga hämnden – så sant han är Gud, och så sant han älskar rätt och rättfärdighet.

”*Och templet fylldes med rök från Guds härlighet och makt, och ingen kunde gå in i templet förrän de sju änglarnas sju plågor hade nått sitt slut.*” (15:8)

Detta är ett förskräckligt ord. Ty det säger oss att Gud under skålarnas tid drar sig undan sin värld och döljer sig i rök.

Varför gör han så? Jo, därför att världens synd – för att kunna grundligt utrotas – måste få stiga till

sin högsta höjd och lägga hela sitt vanvett i dagen. Världen har övergett Gud och hans bud – då måste han överge världen och överlämna henne åt sig själv, så att hon får köra så grundligt i kras på sin själviska väg, att hon äntligen stannar inför Gud och söker hjälpen hos honom.

Denna förfärande gudsövergivenhet är det enda medlet till världens räddning, då alla andra medel visat sig fruktlösa. Ty hela världen är och blir alltmer yrgalen och blind. Att få henne att se den utställda arken är omöjligt, ty ”hela jorden förundrade sig över vilddjuret och tillber det”. Människorna tjasas av djurets väldiga härlighet och makt och frågar i trots: ”Vem är som vilddjuret? Vem kan strida mot det?” (13:3–4). Och så måste då världen få löpa djurbanan ut, så att hon får nog av det kära djuret. Och så kommer det en tid då hon tydligt ser, att djurvetenskap, djurbildning, djurkonst, allehanda djurkultur, ja, att hela detta förstabudslösa världsväsen inte är någon bot mot världssjukan, som är synden – utan att enda boten ligger i arken.

Denna gudsövergivenhet är nödvändig även från en annan synpunkt. Ty liksom Gud måste överge världen, för att synden ska nå sin höjd – så måste han också överge henne, för att plågorna ska nå sin höjd. Han vänder sig ifrån världen, så att både synd och straff, inom vissa fastställda gränser, ska *få rasa så hejdlöst* – som om det inte fanns någon Gud.

Detta är vredens brandtid och röktid under de två sista världsriken. Vi lever i denna brand- och röktid.

Guds Vredes Skålar sid 40–43 (18–19 i pdf)

.....

Alltså finns inget tillträde till Guds tempel under skålarnas tid – men *efter* den tiden är det tillgängligt. Och vad är det för ett tempel som då öppnas? Jo, det är templet i vår text. Men märk: det är templet i betydelsen av folktemplet, i vilket alla folk strömmar in och tillber folkens konung – sedan de genomgått de 7 plågornas tuktan.

I Uppenbarelsebokens 11:e kapitel talas om sådana som tillber i Guds tempel (11:1–2). Och det tillbedjandet fortgår i ”42 månader”, som i stort sett är tiden mellan Herrens första och andra ankomst (sid 76–78). Dessa tillbedjare är Herrens heliga, som vi ser av att de ställs i motsats till hedningarna i förgården, eller till de döpta världsmänniskorna i statskyrkor och småkyrkor.

Till dessa tillbedjare i templet hör alltså segervinnarna på kristallhavet. De *är* dessa tillbedjare under plågornas tid. Att stå i templet och stå på kristallhavet är samma sak.

Detta tempel är alltså tillgängligt under skålarnas tid. Och i det ingår varje människa

genom den förbundsmässiga lagläggningen och lagskrivningen. Men till templet i betydelsen av *folktemplet* eller tusenårstemplet finns inget tillträde under skålarnas tid.

Guds Vredes Skålar sid 45 (20–21 i pdf)

.....

Men nu dröjer det innan dörren till folktemplet öppnas. Ty då folken låtit förleda sig av vilddjuret och skökan, då måste de undergå den rättvisa domen och till sista droppen tömma plågornas skålar. Denna Guds heliga hämnd är obeveklig. Ingen kan gå in i templet, förrän plågorna nått sin fullbordan.

Folken ska i förtvivlan ropa till Gud om hjälp. Men obeveklig döljer han sig i sitt tempel, ty hans vrede måste ”nå sitt slut”. Varför håller han så strängt på denna vredesfullbordan? Jo, därför att vreden är lagens förbannelse, som måste i grund nedbryta motståndet i hjärtan och sinnen mot den allena frälsande lagläggningen och lagskrivningen. Detta motstånd är just fördämningen mot folkfrälsningsfloden, och dessa sega och hårda dammar måste raderas i grund, innan floden kan släppas fram och dörren till templet öppnas. Väl ska folken ropa om frälsning, men mogna för den är de inte, förrän skålarnas bittra ögonsalva klarnat blicken för arken i templet. Först när alla ögon vänder sig till förbundets ark och alla hjärtan söker frälsning i det eviga evangeliets bud – då öppnas dörren till folktemplet. Endast lagens förbannelse banar väg för lagen i hjärta och sinnen, och endast genom lagen går vägen till folktemplet. Så länge folken inte beträder den väg som den utställda arken visar, så länge är dörren stängd.

Märk alltså, ni segervinnare, er verkliga belägenhet under skålarnas tid. Även ni är övergivna av Gud, d.v.s. ni får ingen makt av Gud till folkfrälsning under den tiden. I den saken är han obeveklig för alla era böner. Han döljer sig för er i templet. Men efter den tiden får ni makten till folkfrälsning. Dörren springer upp. Och ni får såsom domare och konungar tåga i spetsen för era kära folk in i templet och döma och regera dem med den eviga kärlekens makt i tusen år (20:4–6).

Men innan dess får ni utstå mycket. Skålarnas tid är er Golgata-tid. Ni är korsfästa med Kristus. Era händer och fötter är genomborrade och fängslade av vilddjurets och skökans spikar. Ni kan inte göra en enda gärning eller ta ett enda steg till förhindrande av deras gräsliga folk- och världsfördärv. Ni måste hänga där på korset såsom fängslade och blödande åskådare. De har makten, ni är maktlösa.

Här prövas de heligas ståndaktighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus. (14:12)

Guds Vredes Skålar sid 47–48 (22 i pdf)

II

Skålarna

Och jag hörde en stark röst från templet säga till de sju änglarna: "Gå ut och töm Guds sju vredesskålar över jorden" (16:1).

.....

Vredens första skål.

Och den förste gick bort och tömde sin skål över jorden, och onda och svåra bölder slog upp på de människor som hade vilddjurets märke och som tillbad dess bild. (16:2)

.....

Om människorna såg och behjärtade den utställda arken och mottog det första budet såsom "ett evigt evangelium", då kunde de älska och tillbe Gud av allt hjärta, av all själ, av all kraft och av allt förstånd. Och då vore deras andar helt och innerligt förenade med "andarnas Fader", och därmed vore de – **sårfria**.

Men när de tillber vilddjuret, som är världsanden eller jord-anden, och alltså älskar det skapade i stället för Skaparen, då begår de "förstabudssynden", och därmed lösrycks de från Gud. Och denna lösslitning från "andarnas Fader" tillfogar deras andar ett djupt sår. Det är förstabudssåret, själva sårmodern till alla sår på vår jord.

Men detta sår har ju människan i någon mån redan genom arvsynden. Det finns alltså på jorden, innan skålen utgjuts där. Vad ska det då tjäna till att den utgjuts, och att den kommer med ett sår som redan finns? Jo, märk: den utgjuts för att såret ska bli "ont och svårt" eller riktigt elakartat.

Sådant är inte såret av naturen. Vi föds i allmänhet med ett "godartat" förstabudssår. Och läkedom finns för detsamma. Den har Gud utställt i den "synliga" arken, och den är det första budet såsom "ett evigt evangelium". Detta budevangelium är det enda i himmel och på jord, som kan läka vårt förstabudssår och därmed alla våra sår.

Men då nu människorna på inget vis vill veta av denna läkedom, då sänds ängeln med skålen. I denna skål ligger alltså någonting som gör såret "ont och svårt". Och vad är det? Jo, skålen är ju "full av Guds vrede" (15:7). Alltså är det Guds vrede som gör såret ont och svårt.

Vari denna vrede består, har vi sett i de "förberedande synerna". Den består bland annat däri, att Gud "överger" djurtillbedjarna och överlämnar dem åt sitt kära sår, som de så envist försvarar och för liv och död vill behålla.

Därmed blir de överlämnade åt "**Kvacksalvaren**", som står mellan havet och jorden (Upp 13). Han har den falska och farliga

medicinen. Det är det förstabudslösa evangeliet, med vilket han söker utrota evangelium från jorden. Och han har en gemål, nämligen skökan. Hon är både apotekare och sjuksköterska. Hon tar hand om förstabudssåret och utgjuter det förstabudslösa evangeliet i detsamma. Och så blir såret "ont och svårt". Ty det blir ett förhårdelsesår. Man tror sig vara frälst, men är inte frälst. Man tillber skaparen med läpparna, men hjärtat hänger fast vid det skapade. Man lovsjunger och lovprisar Lammet, men ligger i famnen på vilddjuret – denna världens ande.

Sådan är i stort sett hela kristenheten med dess många miljoner människor. De går där med det "onda såret", som hos dem har många grader av ondskan. Och de är mycket mer otillgängliga för sanningen än miljoner hedningar, som har ett någorlunda friskt förstabudssår.

.....

Ty sedan skökan förgiftat såret med sitt skenevangelium, tillgriper "Kvacksalvaren" ett nytt skenmedel till sårets läkning, nämligen den förstabudslösa vetenskapen. Och vi ser redan hur detta medel verkar. Människorna rusar i väg till det nya evangeliet, som säjs ska läka alla sår och göra jorden till ett himmelrike, det enda som finns. – Elakartat var såret förut, men nu blir det än värre. Ja, dessa antikristiska padd- och demonmänniskor är så elaka, att om man förmanar dem och nämner ordet Gud, så får man ett slag i ansiktet av dem, och såg de sig ha tillfälle till det, så slog de ihjäl en.

Denna gränslösa elakhet, som aldrig vill höra talas om att det finns en Gud och Frälsare, tyder på ett övermåttan ont förstabudssår. Och det säger oss vilka tider vi går till mötes, då det förskräckliga såret blir allmänt och världsbehärskande.

Då församlar sig alla världens konungar och folk på Harmageddon för att utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga från jorden (sid 1056–1061). Därmed har förstabudssynden och förstabudssåret nått sin högsta grad av utveckling. Och nu slår detta sår eller denna etterböld ut i en så förskräcklig sårnad, att allting faller sönder. Hela världen drunknar i sina syndasår och varbölder. Alla politiska och sociala ordningar upplöses. Det brister överallt – sår slår upp överallt – sår och sår och åter igen sår.

Detta är förstabudssyndens förbannelse. Den är vredens första skål, den heliga hämnden över en förstabudsföraktande värld.

Men nu har äntligen denna arma värld fått nog av det kära såret. Nu är såret olidligt. Det var dit hon måste komma innan hon släpper det.

Och nu tar denna gränslöst olyckliga värld sin tillflykt till arken med det eviga förstabudsevangeliet, som hon hånat, begabbat och bortstött otaliga gånger. Och nu öppnas dörren till folktemplet. Världsfrälsningens tid har kommit.

Folken strömmar in. Och i brinnande böner och tårar böjer de sina darrande knän inför folkens konung.

Så verkar vredens första plåga. Bitter är den gyllene skålen, som skoningslöst tar ut den heliga hämnden. Men skålen förvandlas till sist i en gyllene kalk, som är full av det eviga evangeliets vin, och som Gud **Kärlek** sätter till folkens läppar, och som alla jordens folk tar emot med utesägligt tack och lov.

Guds Vredes Skålar sid 51–55 (24–26 i pdf)

.....

Och nu börjar såret övergå i det 7:e världens rikers etterböld. Den nya drakmedicinen gör verkan. Förstabuslösheten, det är gudlösheten, sätts i lärosystem som betryggar den. Antikristendomen förkunnas offentligt såsom ofelbar vetenskap. Över hela vårt land ropar tusentals människor med avgrundsvishet och djävulskt hån: *"Det finns ingen Gud, ingen frälsare, ingen himmel, inget liv efter detta. Jordan är allt, allt, allt."* Ja, just i detta förfärande "allt" ligger etterbölden, förstabudsstraffet. Folket har inte blivit lärt att lägga frälsningen i förstabuds**alltet** eller att älska Gud av allt, allt, allt hjärta. Och nu raseras allt, som inte är jordens och världens "allt".

.....

Och i sinom tid församlar sig vår överhet och vårt folk på det svenska Harmageddon för att totalt utrota Gud, hans Son, hans bud och hans heliga ur vårt land. Där når förstabudssynden och förstabudsbölden sin mognad. Men nu slår etterbölden ut i otaliga varbölder. Allt upplöses i en allmän sårnad. Hela samhället med familjer, lagar och ordningar drunknar i sår- och varmassan. Ty var och en följer nu bara sin egen lag: den djuriska, djävuliska och sataniska egenviljan. Se där straffet för att gudsviljan i den utställda arken inte blev sedd och behjärtad.

Men då, när allt upplöser sig i den vilda vilddjursviljans otaliga etterbölder, då har vårt folk fått nog av det kära såret. Det var dit det måste komma för att tröttna på kvacksalveriet med förstabudslöst evangelium och förstabudslös vetenskap. Nu är såret olidligt och hotar folkets total undergång för tid och evighet. Men nu har förstabudsförbannelsens svidande ögonsalva klarat blicken för arken. Alla ögon strömmar av ångerns tårar, alla tungor rör sig i publikanens bön. Alla hjärtan vänder sig mot templet. Och nu springer dörren till templet upp. Och vårt kära folk strömmar in och böjer knä för folkens konung i tusen år och i alla evigheter.

Sådan är Gud **Kärleks** väg. Den gyllene skålen är bitter, den heliga hämnden omutlig, förstabudsstraffet är fasansfullt. Men slutet blir folkets frälsning. Skålarnas kval är födslokval.

Guds Vredes Skålar sid 56–58 (27 i pdf)

.....

Och den Allsmäktiges vägar är "rätta". Ty människorna vill ju inte använda budevangeliets läkedom för sina förstabudssår. Och då är det den enda rätta vägen att överlämna dem åt sina sår och åt det budlösa evangeliets och den budlösa vetenskapens kvacksalveri. Då blir såret så ont och svårt, att det blir olidligt. Först då vänder de sig till läkemedlet i arken.

Denna fasansfulla plågo-, straff- och hämndeväg är ett födslokval, i vilket människan *måste* låta föda sig till evigt liv eller till evig död. Och här blir säkerligen stor manspillan inom varje folk. Så fruktansvärt allvarlig är skålarnas domsväg. Här finns ingen anledning till falsk tröst, utan tvärtom en skakande och hårresande anledning till väckelse och besinning i tid.

Guds Vredes Skålar sid 60 (28 i pdf)

.....

Alltså: blick på den utställda arken! Blick på himlens mitt, där ängeln svävar fram med det eviga förstabudsevangeliet! Kort sagt: Blick på Lammet, i vilken alla Guds bud är evangelium!

Denna er vakthållning kring Guds bud ska vålla er många och bittra lidanden från budevangeliets otaliga fiender. Men det är tärnornas kval, som är oskiljaktigt från tärneliv, tärnetjänst och tärnesång. – Att stå brudtärna "utan fläck" i en genomsårig värld, som sårar i allt och överallt, det är ingen småsak, det.

Här prövas de heligas ståndaktighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus. (14:12)

Guds Vredes Skålar sid 62–63 (30 i pdf)

.....

Vredens sjunde skål.

Den sjunde tömde sin skål över luften. Och en stark röst gick ut från tronen i templet: "Det har skett." Och det kom blixtar och dån och åska och en så stor jordbävning att något liknande aldrig har hänt så länge människan har funnits på jorden, så stor och väldig var jordbävningen. Den stora staden rämnade i tre delar, och folkens städer störtade samman. Gud kom ihåg det stora Babylon och räckte det bågaren med sin stränga vredes vin. Alla öar flydde, och bergen fanns inte mer. Stora hagel, tunga som talenter, föll från himlen över människorna, och de hädade Gud för hagelplågan eftersom den var mycket svår. (16:17–21)

.....

I Uppenbarelseboken förekommer detta bildspråk upprepade gånger. Där sätts det i

samband med de heligas böner. Detta ska noga beaktas. Låt oss se.

I det 8:e kapitlet framträder 7 änglar med 7 basuner (8:2). Därpå kommer en annan ängel med ett gyllene rökelsekar och lägger ”mycket rökelse tillsammans med alla de heligas böner på guldaltaret framför tronen” (8:3). Märk, att dessa böner kommer från ”*alla de heliga*”, alltså från de heliga både i himlen och på jorden. Det är en samfällad bön av hela skaran på Sions berg eller på kristallhavet, både den synliga och den osynliga. – Och alla dessa böner samlar ängeln i sin hand. Och ur denna hand uppstiger de inför Gud (8:4).

Detta är alltså ett väldigt ”bönemöte”. Och vad ber man om? Jo, om eld. Och svaret kommer strax. Ängeln fyller rökelsekaret med eld från altaret och ”kastar på jorden” och nu ”kom åska, dån och blixlar och jorden skakade”. Och omedelbart därpå ”gjorde sig de sju änglarna redo att blåsa i basunerna” (8:5–6).

Vilken väldig bönhörelse! Eld från himlen kastas på jorden, och denna eld tar sig gestalt i åska, dån och blixlar och jordbävning. Och dessa förfärande ting tar sig gestalt i de 7 änglarnas basuner, och för dem faller det nya testamentets Assur, vilket uppträder såsom det 5:e, 6:e och 7:e världsriket. Alltså faller dessa riken såsom svar på de heligas böner. Så mycket betyder de.

Vad är då böneämnet på det stora bönemötet? Ingenting mindre än hela världens frälsning från det världsfördärvande vilddjuret. Och därför beds det i första hand om domarnas eld, som förtär detta djur. Ja, just om den ”förtärande eldslåga”, som enligt det anförda stället hos Jesaja förtärde det gamla Assur. (Jes 30:30)

Vi går nu till det 11:e kapitlet, som vi delvis redan känner till. Den 7:e ängeln blåser i sin basun. Strax ljuder i himlen starka röster, som säger: ”Väldet över världen tillhör nu vår Herre och hans Smorde” (11:15). Alltså återigen världsfrälsningen, och om den är man så viss som om den redan skett. – Och nu faller de 24 äldste ned inför Gud och säger: ”Vi tackar dig, Herre Gud Allsmäktig, du som är och som var, för att du har tagit makten, din stora makt, och nu är kung”. Alltså återigen världsfrälsningen och vissheten om den.

Sålunda har vi även här en samfällad bön och tacksägelse av alla heliga däruppe och härnere. Och böneämnet är världsfrälsningen. Och strax kommer svaret. Dörren till templet öppnas och arken blir synlig, och nu ”kom blixlar, dån, åska, jordbävning och stora hagel”. Och vad det är, som drabbas av dessa domar, vet vi. Det är den 7:e basunens tvenne världsriken, det 6:e och 7:e. Deras fall inbegrips visserligen i den nyssnämnda bönhörelsen i det 8:e kapitlet. Men här sätts det i samband med ett nytt ”bönemöte” för att bland

annat starkt betona de heligas kärlek till hela världen och den betydelse, som deras böner har i Guds världsstyrelse.

Sålunda kommer den 7:e basunen som svar på de heligas böner. Alla vredens skålar har de bett fram, men på ett sådant sätt att de slutar med världsfrälsning. Gud styr världen efter de heligas böner.

.....

Vad lär vi nu av allt detta? Jo, att de troendes största böneämne ska vara folk- och världsfrälsningen.

Här brister det fruktansvärt hos dem. Det hålls årligen i vårt land tusentals bönemöten med snart sagt otaliga böneämnen. Men var är bönemötet på kristallhavet, var är böneämnet: folkets och hela världens frälsning?

Man har organiserat sig i mångkyrkogrupper av troende. Och varje sådan grupp tror sig vara självskriven till himlen, men folket därutanför, som inte vill gå in i denna grupp, förskrivs till helvetet.

Vadan denna kortsynta blick och detta trånga hjärta, som aldrig når utanför den lilla klicken? Jo, de har sin grund i brist på arkens eviga förstabudsevangeliem. Man känner inte den överjordiska och övervärldsliga förstabudskärleken, som aldrig nöjer sig med mindre i sin famn än hela folket, hela världen. Detta är kristallkärleken på kristallhavet. För den ligger folket frälst och kristallklart många tusen år innan det blir frälst.

Och folket känner mycket väl att det i dessa småaktiga troende inte har några konungar och präster, som kan föra deras talan inför Gud och framlägga den skriande nöd och den brinnande längtan efter ett bättre liv, som rör sig på bottnen av folkhjärtat mitt under syndens förfärande raseri och domselände.

Nej, nej, ni troende! Ut ur det vidriga och möglade mångkyrkoväsendet! Upp över alla partiskrankor, både statskyrkliga och småkyrkliga! Upp på Sions berg och in i bergskyrkan, den enda som *kan* och ska frälsa folken! Upp ur träsket och ur lamm-padderiet, och ända upp på kristallhavet inför det gyllene altaret! Där har ni ”kyrkan”, som består av alla heliga i himmel och på jord. Där har ni det stora bönemötet dagligen och sekundligen och det stora böneämnet: hela världens frälsning. Till detta möte lyssnar den Allsmäktige, och efter dess böner styr han världen.

.....

Vad menas då – närmare sett – med den andliga luften i vår text? Naturligtvis motsatsen till luften på kristallhavet. Och vad är denna senare luft? Jo, se i arken – där har vi den, eller rättare: därur

kommer den. Luften på kristallhavet bildas ur Guds bud såsom lagda i hjärtat och skrivna i sinnena.

Och alla Guds bud, inte bara de 10 utan alla hans otaliga bud i tid och evighet, har Kristus sammanfattat i två bud, som han kallar det första och det andra. De är dessa: ”*Du ska älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela ditt förstånd. Det är det största och första budet. Sedan kommer ett som liknar det: Du ska älska din nästa som dig själv. På dessa två bud hänger hela lagen och profeterna.*” (Matt 22:37–40; jfr Luk 10:27–28).

Hos segervinnarna på kristallhavet är dessa ”tu bud” förbundsmässigt lagda i hjärtat och skrivna i sinnena. Därmed äger de den eviga tubudskärleken, som är den firsidiga all-kärleken till Gud och den tusenfaldiga **hel**-kärleken till nästan. Denna höga och mäktiga kärlek utandas de i alla sina ord. Ja, de ”utdunstar” den i hela sitt liv med alla dess förhållanden. Därmed bildar de den eviga tubudsluften, kristall-luften. Den står omkring dem såsom en ren, klar och ljuvlig himlarymd. I den inträder himlens änglar och mångtusen heliga. I den hålls ”alla de heligas bönemöte” om folk- och världsfrälsningen. Denna himlarymd är brudtärnornas atmosfär.

Vad är då den onda luften, i vilken skålen utgjuts? Den är den *budlösa* luften och alltså i sin sammanfattning den *tubudslösa* luften. Den är själviskhetens eller vilddjurets luft. Den står omkring de budlösa som en hemsk atmosfär, en svart luftrymd, i vilken ”luftens andemakter” träder in och bor. Och när denna luft blir starkt mättad av budlöshetens gift, då kommer blixtrar, röster, dån och åska och hagel. Det blir ett vredens åskväder, som rensar luften.

.....

Så även Paulus. I sjunderomarehålan blixtrade, åskade och haglade det över honom, så att han blev så nedslagen att han låg där död som en stock och tung som en sten. Och mitt i allt detta hördes ”rösterna” – de 10 Sinaibudens 10 röster krävde laguppfyllelse och gottgörelse. Och de förenade sig i den tordönslika tubudsrosten, som vid vite av ”fördömelse” (Rom 8:1) krävde all-kärlek till Gud och hel-kärlek till nästan. Men inför dessa förfärande röster stod han alldeles vanmäktig. Och nu kom en fruktansvärd jordbävning, som vräkte upp den gamle fariseen och slungade honom så långt att han aldrig kom tillbaka. – Så raserades den hårda Saulusgrunden, och rensades den giftiga Saulusluften. Men hur fick han Paulusgrunden och Paulusluften? Jo, endast genom ”Andens lag” (Rom 8:2), som i sin sammanfattning är de två kraftbuden från höjden. Då de blivit lagda i hans hjärta och skrivna i hans sinnen, då ägde han den rena och fasta laggrunden i Kristus. Och ur den

bildade han den paulinska tubudsluften, som likt en kristallklar och världsomfattande himlarymd omslutit miljoner människor. – ”Andens lag” upplyfte honom ur trälhålan och ställde honom på Sions höga berg, där han såsom en oövervinnelig triumfator i Kristus utropar dessa hjälteord över världen: ”*För jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som ska komma, varken makter, höjd eller djup eller något annat skapat ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.*” (Rom 8:38–39)

Guds Vredes Skålar sid 105–113 (52–56 i pdf)

.....

Men hör, hör! Nu mullrar åskan i öster. Hemska flammor vid horisonten! Ovädret rycker in över Eufrat. Luftens andemakter gör sitt intåg, där skökan berett luften åt dem. Den svenska atmosfären fylls av demoniska människors andar. Snart har vi jordbävningen här, den största som funnits, sedan människor blev till i vårt land. Den kommer att störta skökan både i statskyrkan och i småkyrkorna. Sköko-Babel övergår i demon-Babel. Därmed rensas luften. Ty då träder fienden fram *utan* kristen förklädnad. Han kommer såsom den ohöljda och uppenbara gudsförnekelsen och antikristendomen. Det är rent spel, men ett hemskt spel. Ty nu stiger tubudslösheten och därmed luftfördärvet till sin högsta höjd. Det kommer att visa sig på det svenska Harmageddon. Men därefter utbryter den allra största jordbävningen och den allra svåraste hagelstormen. Då flyr alla öar i vårt folkhav och inga berg finns mer i vårt land, och vårt arma folk piskas med talenttunga hagel. Dock – ännu hädar det Gud. Men i skålarnas slutakt tystnar alla hädelser i vårt land. Ur den framträder folket i rensad luft och ropar till Gud om tubudsevangeliet, med vilket det bildar en kristallklar himlarymd över vårt dyra nordanland i tusen år.

Arken är utställd av Gud under skålarnas tid. På Guds bud hänger det. Ur brutna bud flödar vårt folks mångtusenåriga fördärv och elände. – Att stå brudtärna, det är tubudstärna i all denna tubudslöshet och giftiga luft samt att glatt och oförskräckt sjunga folkfrälsningens sång om den Allsmäktiges verk, vägar, fruktan och bud, det är ingen småsak, det.

Här provas de heligas ståndaktighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus.

Guds Vredes Skålar sid 122–123 (61–62 i pdf)

Skålarnas slutakt

Och jag såg himlen öppen, och se: en vit häst, och han som satt på den heter Trofast och Sann, och han dömer och strider i rättfärdighet. Hans ögon var som eldslågor, och på sitt huvud bar han många kronor. Han hade ett namn skrivet som ingen känner utom han själv, och han var klädd i en mantel som var doppad i blod, och hans namn är Guds Ord. De himmelska lärarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt rent linne – byssustyg. Ur hans mun kom ett skarpt svärd som han ska slå folken med, och han ska styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress. Och på sin mantel och på sin höft har han ett namn skrivet: "Kungarnas Kung och herrarnas Herre." Och jag såg en ängel som stod i solen och ropade med stark röst till alla fåglar som flög uppe på himlen: "Kom och samlas till Guds stora måltid, så ska ni få äta kött av kungar och befälhavare och mäktiga män, kött av hästar och deras ryttare och kött av alla människor, fria och slavar, små och stora." Och jag såg vilddjuret och jordens kungar och deras härar samlade till strid mot ryttaren på hästen och mot hans här. Och vilddjuret greps tillsammans med den falske profeten, som hade gjort tecken inför vilddjuret och därigenom förlett dem som tagit emot vilddjurets märke och tillbett dess bild. Båda kastades levande i eldsjön som brinner av svavel. De andra dödades med svärdet som gick ut ur ryttarens mun, och alla fåglarna åt sig mätta av deras kött. (19:11–21)

Och jag såg en ängel komma ner från himlen med nyckeln till avgrunden och en stor kedja i handen. Och han grep draken, den gamle ormen som är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år. Sedan kastade ängeln honom i avgrunden och stängde och förseglade den över honom, för att han inte mer skulle förleda folken förrän de tusen åren nått sitt slut. Därefter ska han släppas lös för en kort tid. (20:1–3)

Här har vi skålarnas slutakt. Ty med dem skulle ju Guds vrede bli fullbordad. Och här ser vi den fullbordad över alla onda makter, både de djuriska konungarna och folken samt vilddjuret och den falske profeten och till sist över själve draken. – Därpå såg Johannes troner, och de, som satte sig på dem, skulle döma och regera med Kristus i tusen år (20:4). Detta är den Smordes välde över alla folk, som i skålarnas slutakt blivit lagda på knä inför folkens konung.

Slutakten av Guds vrede är fasansfull. I grundtexten står ett starkt uttryck för den. Och somliga översätter så: "Guds, den Allsmäktiges, grymma vredes vinpress". Och denna översättning bibehåller vi. – Inte så som om Gud vore grym,

utan det ordet är ett mänskligt talesätt för att beteckna övermåttan svåra domslidanden.

Denna vrede framställs under bilden av en vinpress, som trampas av "Konungarnas konung". I denna press når alla Guds domar sin högsta höjd. Här samlar sig alla vredens skålar till en gemensam slutdom, som ohjälpligt krossar hela vår värld, så långt som hon vilar på lagöverträdelse. Här ligger mänskligheten genomfräkt av förstabuds-såret, som slagit ut i otaliga sår och etterbilder (16:2). Här är hon blodhavet, där allt levande har dött (16:3). Och alla hennes källor och strömmar är dödsblod, som nu hotar att ge den eviga dödens dryck (16:4–7). Här välver domssolen sin förfärande middagsbrand över jorden – och folken ser vart budlöshetens vägar fört dem (16:8–9). Här uppnår laglöshetens mörker i vilddjurets rike sin midnattsstund – dess tron och dess välde störtar i evig ruin (16:10–11). Nu grips österns konungar och härar (16:12) av en dödlig fasa – ty Konungen på den vita hästen i spetsen för det vita rytteriet rycker dem in på livet med det skarpa svärdet. Nu flammar vredens blixtar för sista gången: åskslagen blir grymma; hagelstenarna grymma; jordbävningen blir grym; och grymt ljuder arkens tvångsröster (16:17–21). De kräver hela vår värld på knä inför världarnas Konung och Herre. Detta är "Lammets vrede". Här dryer hans mantel av blod. – Grym har mänskligheten varit på otaliga sätt – här möts hon av den heliga hämndens grymhet. Och allt detta fasansfulla elände, hela detta gräsliga världsöde flyter ur brutna bud, ur osedd ark. Skålarnas slutakt är lagförbannelsens slutakt.

Samma sak eller Guds vredes grymma slutakt framställs också under bilden av "Guds stora måltid", en av de förskräckligaste bilderna i skriften. Gud slaktar hela mänskligheten, både konungar, krigsöverstar, hjältar, ryttare, "ja, alla, både fria och trälar, både små och stora". Se, där ligger hela mänskligheten i en förfärande köttmassa, såsom en måltid för alla himlens fåglar. (19:17–21)

Detta gränslöst råa och anstötliga bildspråk vill med oerhörd kraft framställa den sanningen, att här gör Gud ett evigt och ohjälpligt slut på *hela* mänskligheten såsom *djurisk*, vilken spelat herre på hans jord och trotsat hans vilja och bud, tillbett vilddjuret, följt den falske profeten och gått drakens ärenden.

.....

Skålarnas slutakt ligger i en för oss okänd framtid. Vi kan därför inte närmare ge oss in på den. Vi vet bara att alla Guds domar, sådana de i sina väsentliga grunddrag beskrivs i de 7 skålarna, kommer att här nå sin högsta utveckling. Men de

kommer säkerligen att anta gestalter, som vi nu inte ens kan ana. Hur pressen, gästbudet och andemakternas gripande kommer att te sig i verkligheten, det får bara den tidens människor skåda och veta.

Under skålarnas slutakt finns inte segervinnarna på jorden i synlig gestalt. De har ”dött” genom förvandling och blivit borttryckta på skyar (1 Kor 15:51–52; 1 Tess 4:15–17). De har intill blods kämpat kampen på Harmageddon mot alla världens besatta konungar och folk – och vunnit seger. Och de har in i namnlösa plågor och kval lagt alla sina folk på den allsmäktige och barmhärtige Gudens hjärta och sjungit folkfrälsningens sång på kristallhavet intill den stund, då änglarna löser jordens vindar, som också är en bild av skålarnas slutakt (7:1–3). Innan denna världsorkan bryter ut, har de såsom Henok tagits bort av Gud. På dem har nu dessa ord av profeten sin högsta tillämpning: *Mitt folk ska bo i fridfulla hem, i trygga boningar och på säkra viloplatsar. Men hagel ska falla när skogen fällt, och staden ska bli djupt ödmjukad.* (Jes 32:18–19).

Men i slutet av skålarnas slutakt bestigs kristallhavet av Israels folk, som blir det första av jordens folk vilket omvänder sig till Gud. Därmed öppnas folkfrälsningens flod från Guds och Lammets tron. Väldiga andekrafter från höjden bryter in bland alla folk. Israel blir folkfrälsningsmissionären, och de i pressen krossade och till gästbudet slaktade folken träder fram med sina osynliga brudtärnor i spetsen och böjer knä för folkens konung.

Israel har löfte om ”trollovning med Gud för evig tid”. Ty så säger Herren: *Jag ska trolova dig med mig för evigt, jag ska trolova dig med mig i rätt och rättfärdighet, i kärlek och barmhärtighet. Jag ska trolova dig med mig i trohet, och du ska känna Herren.* (Hos 2:19–20).

I slutet av skålarnas slutakt kommer denna trollovning till stånd. Israel blir ett brudfolk. Men nu är i folkutkorelsen Israel roten och stammen till alla jordens folk (Rom 11:13–24). Och då stamfolket blir bruden, då blir också grenfolken bruden.

Och så kommer även vårt folk att – sedan det trampats i den grymma vredens vinpress och slaktats som det svenska nötboskapet till ett mål åt alla fåglar – tillika med alla svenska brudtärnor träda fram inför folkens konung och slutas som brud i hans famn för tusen år och för alla evigheter.

Halleluja! Amen.

*****

Kommentarer från skriftkommittén

– Texturvalet är hämtat från den språkligt moderniserade preliminära version av Guds Vredes Skålar, som kan laddas ner från vår hemsida www.npwetterlund.se
N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på moderniseringen.

– Bibelcitater är hämtade från Folkbibeln 2015, något enstaka från Folkbibeln 98 och 1917 års översättning. I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enstaka ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var Myrbergs bibelöversättning som Wetterlund använde.

Sidhänvisningar

Wetterlunds sidhänvisningar i ”Guds Vredes Skålar” är till sidor i bokutgåvan av ”Andens Lag”. Motsvarande sidor i de digitala pdf-filerna av ”Andens Lag” listas nedan:

bokutgåva		Kap	pdf-fil	
från	till		från	till
6	9	1	4	5
25		1	15	
35	f.	1	21	f.
76	f.	2	12	f.
78	89	2	13	20
90	93	2	20	22
271	276	5	32	35
285	287	5	41	42
334	344	6	7	13
460	f.	7	7	f.
710	f.	9	24	f.
859	f.	9	112	f.
889	891	9	130	131
999	1018	10	50	61
1056	1061	10	89	89
1062	1066	11	1	3
1062	1108	11	1	29
1206	1214	12	45	50
1216	1227	12	52	58
1230	1235	12	60	63
1241	1244	12	66	68

Ordförklaringar till ”Guds Vredes Skålar”

Lagläggning, lagskrivning, arklagd: När Gud i frälsningen och helgelsens fullbordan med sin Ande skriver och ingjuter sin lag i lärjungens hjärta, som mottager Kristus och får kraft att övervinna synden och förbli i Gud.

Lagevangelium: Det fulla evangeliet där Guds bud ingår i det sanna evangeliet.

Förstabudsblick, förstabudsöra, förstabudslungor: Alla Guds bud sammanfattas i de två buden. Det första: Du ska älska Herren din Gud av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd (Luk 10:27). Den som kommit in i Guds sabbatsvila bedömer allt efter det första budets mått.

De två buden: Lagen sammanfattas i de två buden att älska Gud och sin nästa (Matt 22:37–40). Se föreg.!

Tubudslös: Att inte älska Gud och sin nästa.

Förstabudsförbannelsen: Frukten av att bära namnet kristen men inte älska Gud — en större förbannelse än den som vilar över en vanlig hedning.

Vildjurshjärta: När människan inte tar emot Gud i sitt liv så övergår syndens frö som finns i varje människa på jorden till totalt uppror, ibland fördolt i skenfrälsningsgestalt: lammormen.

Förstabudssynden: Då människan inte älskar Gud — inte besvarar hans kärlek och därmed bryter alla andra bud.

Kvacksalvaren, Vatten-, Sol-, Euftrat- och Luftförfalskaren: Draken i alla dess former och gestalter som strider mot kvinnan och hennes barn (Upp 12:17–18).

Sjunderomarehålan: I Romarbrevets sjunde kapitel beskrivs hur en människa har det som lever fångad under lagen och som i egen kraft försöker göra Guds vilja.

Skräckveckan: Då människans trälomstid går mot slutet och då hennes verkliga natur blir blottad i grunden och alla hennes jordiska förhoppningar om Jesus krossas. Det som händer med lärjungarna då Jesus fördes till korset. Nödvändigt för varje lärjunge för att kunna födas till ett pingstbarn.

Domsrättfärdiggörelse, rättegångsrättfärdiggörelse: Wetterlund vänder sig mot den juridiska försoningsläran i kyrkan, som förlägger rättfärdiggörelsen *utanför* människan. Rättfärdiggörelsen genom tron är ett tillstånd i den troende människans hjärta, där hon mottager Kristus som är hennes rättfärdighet.

Tronevangelium, tronsätter: När evangeliet får vara vad det är, gör det lärjungen till en övervinnare i Kristus över synden.

Byssusdräkten, Byssus-pingsten: Det grekiska ordet för *linne* som översteprästens kläder var gjorda av och som Gud kläder sin Brud i är *byssion*. Den dräkten är Jesu gärningar som Han har gjort i den människans liv.

Bergskyrkan: Den som har blivit fri i Anden har kommit till Sions berg redan här i tiden (Upp 14:1 ff; Hebr 12:18–29).

Talanttunga hagel: I grundtexten står det ”talanttunga”. Talent var inte bara ett mynt utan också ett viktmått, som har varierat mellan 30 och 60 kg under biblisk tid.

Frågor till samtalsgrupper – Wetterlundhelgen 2019

Frågor:

1. Vad var din första reaktion inför boktiteln ”Guds Vredes Skålar”?
2. Hur har du tidigare funderat över
  - vredens skålar
  - arken i Guds tempel
  - "Folkfrälsningens sång"
 när du läst Uppenbarelseboken, men innan du läste Wetterlund?
3. Vilken gudsbild förmedlar Wetterlund? (Se i texturvalet bl.a. sid 7)
4. Varför brinner och ryker Guds härlighet enligt Wetterlunds tolkning? (sid 7)
5. Behöver vi tala mer om Guds helighet, Guds vrede, eviga straff?
  - Hur gör vi det vist och kärleksfullt?
6. Hur kan vi försöka motverka att människor (t.ex. nyfrälsta) får ett ”elakartat förstabudssår”? (sid 4–5, 9)
7. Vad är Guds syfte med vredesskålarna? Födslökval? I så fall – vad framföds? ..... (sid 5, 10; Matt 24:8)
8. Har du upplevt "vredesskålarna" eller ”skräckveckan” på något sätt i ditt liv? Har det i så fall lett till någon förändring? ..... (sid 6, 12)
9. Johannes såg förskräckliga syner – ”Guds stränga vinpress” och ”Guds stora måltid” – i Upp 14:19–20 och Upp 19:11–21. Vad trampas? Vad dödas med svärdet? ..... (sid 13)
10. Ber vi om folkfrälsningen? Vilka slutsatser drar vi beträffande vad vi ska be om? (sid 11)
11. Vad är tillbedjan, lovsång?
  - Har din uppfattning om tillbedjan och lovsång förändrats efter läsningen av Guds Vredes Skålar?
  - Wetterlund: ”Gud styr världen efter de heligas böner.” Stämmer det? ..... Egna erfarenheter? (sid 11)
  - Vilken betydelse har mönsterbilden av tillbedjan och lovsången i Upp15 för oss idag?
  - Hur ska vi leva som tillbedjare – segervinnare – i vardagen? (sid 3–5)
  - Hur omsätter vi ”Folkfrälsningens sång” i vårt dagliga liv? Egna erfarenheter? (sid 5)
12. Vad är tillbedjan av Vilddjuret?